

Przebiegnie wszystkich krajów, łączcie się!

No 35 (132)
Czwartek
8 maja 1941 r.
Cena 10 kopiejek
Kok wydania trzeci.

NOWE ŻYCIE

Organ
Grajewskiego
RR KPibS
i rejonowej Rady
delegatów
pracujących.

DEKRET

Prezydium Rady Najwyższej ZSRR o zwolnieniu tow. Mołotowa W.M. z obowiązków Przewodniczącego Rady Komisarzy Ludowych ZSRR

W związku z niejednokrotnym
zawładaniem tow. Mołotowa
W. M. o tym, że jest mu trud-
no wykonywać obowiązki Prze-
wodniczącego Rady Komisarzy
Ludowych ZSRR jednocześnie z

obowiązkami Ludowego Komisa-
rza Spraw Zagranicznych, za-
dostę uczylnie prosbie tow.
Mołotowa W. M. i zwolnić go z
obowiązków Przewodniczącego
Rady Komisarzy Ludowych ZSRR.

Przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej ZSRR M. KALININ.

Sekretarz Prezydium Rady Najwyższej ZSRR A. GORKIN.

Moskwa, Kremi 6 maja 1941 roku.

DEKRET

Prezydium Rady Najwyższej ZSRR o назначeniu tow. J. W. Stalina na stanowisko Przewodniczącego Rady Komisarzy Ludowych ZSRR

Naznaczył tow. Stalina Josifa
Wisariowicza na stanowisko

Przewodniczącego Rady Komisa-
rzy Ludowych ZSRR.

Przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej ZSRR M. KALININ.

Sekretarz Prezydium Rady Najwyższej ZSRR A. GORKIN.

Moskwa, Kremi 6 maja 1941 roku.

DEKRET

Prezydium Rady Najwyższej ZSRR o назначeniu tow. W. M. Mołotowa na stanowisko Zastępcy Przewodniczącego Rady Komisa- rzych Ludowych ZSRR

Naznaczył Ludowego Komisa-
rza Spraw Zagranicznych tow.
Mołotowa Wacławszaw Michałjo-
wicz na stanowisko Zastępcy

Przewodniczącego Rady Komisa-
rzych Ludowych ZSRR.

Przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej ZSRR M. KALININ.

Sekretarz Prezydium Rady Najwyższej ZSRR A. GORKIN.

Moskwa, Kremi 6 maja 1941 roku.

Wystawa prac uczniowskich

Jako ciężko olimpiady twórczo-
ści dziecięcej szkół naszego rejonu
otwarta została 3-20 kwietnia
w grajewskim PKS wystawa
prac twórczości samodzielnej
uczniów. Na stołach i ścianach
rozmaitego koloru ekspozycje
ze wszystkich szkół rejonu.
Przeważają prace o tematyce
szkolnej, pomimo naukowe
dotyczyły reprezentowały swoje
rodziki techn. wystawki i t.d.

Najwięcej dobrych prac re-
prezentuje szkoła № 3 w Gra-
jewie, przede wszystkim rysun-
ki z fizyki i geografii. Dobrze są
rysunki Zambrowskiego „Hymna-
no”, „Aktu silnika spalawo”,
Perkowski „Harodzinny ziem i
planet” i inne. Topolskiego
„Bazy fizyczne obu Ameryk”,
„Izoterm”. Pomysłowo wykona-
ny jest obraz „Narządy mowy”.
Matałowski. Niezłe są wyry-
wki (Matałowski) i prace
z plasteliny (Kiełczowski).
Szkoła № 1 dała również nie-
małe mapy. Niezłe reprezentuje

się Stawczyński szkoła № 1 po-
kazuje dobre rysunki zwierząt i
owadów. Szkoła № 2 pokazuje
„Papuga”, „Izoterm” ZSRR,
kuziowski. Na uwagę zas-
ługuje zespół fizyki uczenni-
cy Bezierniej. Najrodz repre-
zentuje obraz „Lubidzie”
Chiliński, „Kwiaty”. Ładne są
wystawki „uczniów szkoły w
Niedziadnem i Wierzbowie.

Ogólne wrażenie dobre, naj-
lepiej wypadły pomoce szkolne.
Każde jest rysunków z natury.
A prawie zupełnie nie ma robot
stycerskich Czytelnicy w szkołach
naszego rejonu wcale się tym
nie zajmowano? Rozmieszczenie
ekspozycji na ogół jasne i prze-
języczne. Pod względem organizacji
są jednak i pewne braki, na
niektórych ekspozycjach nie ma
nazwisk, na wielu nie wskazuje
się z której klasy jest autor,
co naturalnie utrudnia ocenę
tych prac.

Wystawę warto odwiedzić.

X.

Obchodzenie święta 1-go Maja w Moskwie

Z prawej ku lewej: towarzysze W. M. Mołotow, J. W. Stalin,
K. E. Woroszyłow i G. M. Dymitrow na trybunie mauzoleum.
Fotokronika TASS.

Cały kraj obchodził dzień 1 Maja

W Dzień 1 Maja 1941 roku ob-
chodzący w całym kraju oka-
zały defiladami wojskowymi
i demonstracjami pracujących.
Defilady wojskowe w Moskwie,
Leningradzie, Kijowie, Minsku,
Baku, Tbilisi, Chabarowsku, Wła-
dywostoku, Rydze, Tallinie,
Kacnaste i w wielu innych mia-
stach rademstrowały niezwa-
żoną wojenną moc sił zbrojnych
ludu radzieckiego. Demonstracje
jeszcze i jeszcze raz pokaza-
ły, że pracujący jednomyślnie
aprobują mądrą stalinowską po-
litykę pokoja między narodami

i wzmocnienie obrony naszej
ojczyzny.

Serca wszystkich ludzi radzie-
kich, wszystkich uczelnych pra-
cowników świata - były w tym
dniu skierowane ku Moskwie,
gdzie na Czerwonym placu, na
wysokim granitowym mauzole-
um, otoczony współpracownikami
stał wielki Stalin, który
tęskawie witał przechodzących
demonstrantów.

W demonstracji plewso-majo-
wej w Moskwie brało udział
ponad 1.500.000 ludzi, w Lenin-
gradzie - 1.400.000, w Kijowie

- 500.000, w Minsku - 200.000,
w Tbilisi - 250.000, w Baku -
ponad 500.000, w Tallinie - po-
nad 75.000, w Rydze - 325.000,
w Kiszyniowie - około 100.000,
w Kaunasie - 125.000, we Wła-
dywostoku - 100.000 ludzi.
Wielomilionowy naród radziec-
ki jasno zademonstrował swoje
organizowanie, swoją wartość
wokół bohaterkiej partii Lenina
- Stalina, swoją gotowość
do walki o całkowite zwycię-
stwo komunizmu.

TASS.

W KC WLKZM

W szeregach szkół komсомолы i
pionierzy są niemożliwie prze-
różni różnymi poczynieniami spo-
łeczными, które szkolidwie datu-
ją na postępy w nauce i zbro-
wie uczelnych. Wielu uczelnych tra-
ciło dużo czasu na posiedzenia,
zebrania, narady, wykonuje po-
kalka poleceń społecznych.

W zarządzeniu omawiano w
tych danych w KC WLKZM. W
światem postanowieniu KC WLKZM
proponował organizacjom komso-
molskim stanowczo zmniejszyć
liczbę wszelkiego rodzaju zebran
i posiedzeń w komсомольских i
pionierskich organizacjach. W
okresie od maja do końca roku

(TASS).

Olimpiada samodzielnej twórczości młodzieży szkolnej

Władza radziecka szeregowa
opieki otacza twórczość młodzie-
lency ludowej. Stawia ona
najbardziej sprzyjające warunki
dla ich rozwoju. Cały szeroki
instytucyjny szereg dla wszechstr-
nej realizacji tej opieki. Sprę-
żając uwagę zwraca się na roz-
woj artystycznej twórczości mło-
dzieży szkolnej. Szkoła naj-
miej się wyławianiem i odnawianiem
dzieci, daje im wskazówki,
odtęcza pomocy, i przez brzo-
dnie przegladu twórczości dzie-
cięcej podnosi poziom wytworzenia
artystycznego dzieci.

3-go i 4-go maja r. b. odby-
ła się w Grajewie olimpiada
twórczości dziecięcej szkół na-
szego rejonu.

Olimpiady rozpoczęła miesz-
ny chor szkół №№ 1 i 3 w
Grajewie, odpowiadając „Hymna
partii bolszewików”. Jako pierw-
szą reprezentację twórczości swo-
ich uczelnych szkół rajgrodzka,
która pokazała mrocz warian-
cych, dobrze wykonanych na-
merów. Na szeregach uczniów

zadanie uczelnych kl. VII
Skowrońska, która ma bardzo
ładny i silny głos. Dobrze de-
klamowała również Karpinska
(kl. VII). Wyżnieli należy pion-
ierki Blechman i Kraszewska
(„Czastuski”, „Kozak”). Szer-
zowska szkoła № 2 bardzo
dobrze wykonywała tanie, szcze-
gólnie „Kajawiaka” i „Mary-
narza”. Świetny był klarnet-
ista Sulewski („Szumią jodły” -
Buziński). Dużo wysiłku wło-
żyli uczniowie szkoły w Nie-
dziadnem w wykonaniu 2 go
aktu „Zemsty” Fredry i z niez-
lym rezultatem. Bardzo dobrze
wypadł chor szkoły № 2 w Gra-
jewie, szczególnie wykonane
przez niego żydowskie piosenki
ludowe.

Drugiego dnia najlepiej pre-
zentowała się szkoła № 1 w
Grajewie, której brakiem było
to jedno, że większość numerów
wykonywała jedna i ta sama
grupa dziewcząt. Bardzo dobrze
opieka i śpiewy Guczińska (kl. VI),
wyżnieli należy i Pindłowska.

Świetny był chor pierwszoklas-
tow szkoły № 3 pod kierowni-
ctwem tow. Zielińskiej i Inse-
nizacji „W izbie wiejskiej”.
Dobrze deklamowała Suszowska
(kl. IX), (b) przyjaźni moska-
li - Mielkiewicz. Na uwagę
zasługują inscenizacja piosenek
„Umari Maciek”.

Pod względem artystycznego
obramowania tanecw i insce-
nizacji ludowych na czole, z do-
tychczas reprezentowanych szkół,
wyssuwają się szkoły №№ 1, 3
w Grajewie.

Dotychczasowy przebieg olim-
piady należy uważać na ogół za
udany. Wśród występujących
uczniów przeważają dziewczęta.
Wyjątek stanowi szkoła № 3.
Czytelnicy wśród chłopców było
mało „młodzieńców”. A może
kierownicy wychowania arty-
stycznego w szkołach nie starają
się opiewać tych talentów?
Przykład szkoły № 3 może o
czymś odwrócić.

Z.

Два стиля в оборонной работе

Обязанностью каждого гражданина нашей страны является овладение хотя бы элементарными знаниями военного дела, умениями защитить себя и оказать помощь другим. Особенно это касается нас, живущих в пограничной полосе. Многие эту аксиому поняли и претворяют ее в жизнь. Как пример этого может служить школа № 3 Осоавиахимовская организация этой школы насчитывает около 70 человек. Директор школы тов. Старикович и секретарь комсомольской организации тов. Захарченко помогают председателю организации ОСО и работа ее дает прекрасные плоды: 67 человек сдали нормы на значок ПВХО 1-й ступени. В первой половине будет закончена двумя группами Осоавиахимовцев программа по подготовке к сдаче норм на "Ворошиловского стрелка" 1-й ступени.

Однако, есть и такие организации, которые не до конца поняли всей важности изучения военного дела и относятся к нему с непростительным холодком. Примером отрицательного стиля в оборонной работе может служить резина тесемочная фабрика. Здесь есть люди, знающие военное дело, есть все возможности для организации оборонной работы, но за все время на фабрике не подготовлено ни одного значка ПВХО. И несмотря на это, никто здесь еще не подумал о том, чтобы все-таки наладить военное обучение, на верстать упущенное. Л.

КРЕПИТЬ ОБОРОНУ СТРАНЫ

Трудящиеся нашей страны с большим одобрением встретили новую 15 лотерею Осоавиахима. И это является еще раз подтверждением заботы всего советского народа об укреплении оборонной мощи Советского Союза, подтверждением силы, которая соединяет народ и армию страны социализма в одно могучее целое.

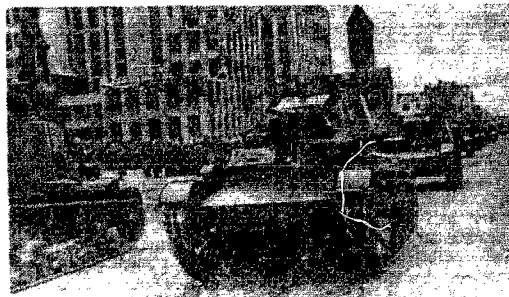
Трудящиеся нашего района, помня указание товарища Сталина о необходимости всемерно усилить и укрепить нашу Красную Армию, Красный флот, Красную авиацию, Осоавиахим активно включились в кампанию по реализации билетов 15 лотереи Осоавиахима. Коллективы Гравеской конторы связи, отделения сирпрома, горно, школы № 2 и другие полностью реализовали билеты на доведенную до них сумму и перевели деньги на счет Осоавиахима. В ряде сельсоветов также закончена реализация билетов лотереи. Первое место по реализации среди других сельсо-

ветов занял Белодовский сельсовет, во вторую очередь распространено билеты лотереи на 1.000 рублей, причем деньги за все распространенные билеты высланы наличными. Хорошо прошла реализация билетов лотереи по Мечинскому, Обридокму и другим сельсоветам.

Таким образом, там, где поняли всю важность полной и быстрой реализации лотереи, распространены все сто процентов доведенной суммы, и, наоборот, там где реализацию лотереи пускали на самотек, билеты еще до сих пор не распространены. К таким можно отнести организации исполкома Райсовета, железнодорожную станцию, резину тесемочную фабрику, школу № 4.

Делом чести трудящихся нашего района является борьба за первое место в области по реализации лотереи Осоавиахима. Каждый трудящийся с билетом лотереи:

Лукачев.

Первомайский парад войск гарнизона гор. Минска. Проходит II-ская танковая часть.

Весело и радостно праздновали Первомай трудящиеся столицы орденоносной БССР - Минска. (БЕЛТА)

Три тысячи номеров стенной газеты

На Харьковском заводе "Серп и молот" был недавно отмечен своеобразный юбилей - десять лет со дня выхода в свет первого номера стенной газеты шимельского участка литейного цеха. В течение десяти лет "Шимелька", как назвали свою газету рабочие выходящая ежедневно. За эти годы вышло 3000 номеров стенной газеты. "Шимелька" пользуется большой популярностью в цехе: короткая заметка ее рабочих корреспондентов остро критикует недостатки, мешающие производству, и рассказывает о хорошем опыте работы.

"Шимелька" - одна из старейших в Советском Союзе ежедневных стенных газет. Такая газет немало. Стенные газеты в том числе и ежедневные, широко распространены на предприятиях и в колхозах, в учреждениях и школах, на шахтах и на тракторостроительных и в краностроительных частях.

В колхозе имени Сталина, Каменщиныского района, Полтавской области, в 1940 году вышло 344 номера стенной газеты "За большевистский урожай". Огневский корреспондент этой газеты получила 168 заметок.

И так — в любом, самом отдаленном уголке Советского Союза. Даже пятнадцатилетний герой орденов, в течение 812 дней дрейфовавший во льдах на ледоходе "Георгий Седов", высылал еженедельно газету "Мы победили". Эта маленькая газета помогла отважным морякам победить ледяную стихию.

Стенные газеты — большая сила. Их редактируют сами трудящиеся, избираемые в состав редакционных коллегий колхозниками, рабочими, колхозниками, служащими. В стенные газеты пишут миллионы советских людей.

„БОИ В ФИНЛЯДИИ“

Военное издательство выпустило сборник воспоминаний участников войны с финляндцами под названием „Бои в Финляндии“.

В сборнике, состоящем из двух книг, собраны воспоминания относящиеся к событиям на Карельском перешейке. Несмотря на солидный объем (почти 60 печатных листов) сборник не мог вобрать в себя колоссальный материал войны.

В предисловии к сборнику сказано:

„Нанеся в Финляндии удар объединенным силам империализма, противопоставившего нам всю мощь современной военно-фортификационной техники, части Красной Армии извлекли из этих боев немало поучительных уроков и накопили значительный боевой опыт. Распространение и изучение опыта, приобретенного в финской кампании, несомненно, будет способствовать еще большему повышению боевой готовности войск.“

Именно эти две цели — популяризация боевого опыта и распространение боевого опыта — преследуют сборник „Бои в Финляндии“.

дией, издаваемый по приказу Народного Комиссара Оборонной СССР Героя и Маршала Советского Союза товарища С. К. Тимошенко“.

Авторы воспоминаний — бойцы, командиры, политработники, врачи, участвовавшие в боях на Карельском перешейке. Они рассказывают о боевой мощи Красной Армии, рассказывают о себе, но чаще всего о других, о товарищах, о поведении в бою советских людей, о беспримерном их мужестве.

Сборник открывается статьей Героя Советского Союза генерал-майора инженерных войск А. Хренова „Линия Маннергейма“.

Автор дает характеристику финской оборонительной системы на северных и восточных направлениях и подробно описывает систему укреплений на Карельском перешейке. Приложения к статье схема белодовских укреплений на перешейке дает наглядное представление о мощи „линии Маннергейма“, о трудностях, которые пришлось испытать Красной Армии при штурме этой „карикулированной крепости“.

как ее называли белофинны и военные авторитеты капиталистических стран.

Белофинны рассчитывали иметь силы Красной Армии еще до подхода к главной оборонительной полосе, в так называемой оперативной зоне заграждений, состоявшей из укрепленных позиций с линиями заграждений и препятствий. Мощь главной оборонительной полосы характеризуют следующие данные о препятствиях у дота № 006 (дот — долговременная огневая точка).

„У дота № 006 проволочная сеть доходила до 45 рядов, из которых первые 42 ряда были из металлических колючих высотой в 60 сантиметров, заделанных в бетон. Надолбы в этом месте имели 12 рядов дикшей и были расположены поперек проволочки. Чтобы подорвать надолбу, надо было пройти 18 рядов проволочки под трех-четырёхслойным огнем и в 100—150 метрах от переднего края обороны противника“.

В жестоких боях с противником Красная Армия захватила на Карельском перешейке 356 железобетонных сооружений и 2125 железных огневых точек.

Не помогли белофиннам и иностранные специалисты, строившие „линию Маннергейма“, ни бетон, ни сталь, ни доты, ни вода, ни жесткие морозы. Ничто не могло устоять перед несокрушимой силой советской боевой техники. Ничто не могло остановить мужественных советских людей, отмеченных орденом Независимости к брату и великой любви к своей социалистической родине.

Нельзя без волнения читать потрясающий по своей силе рассказ Героя Советского Союза С. Команданта. Ничего. С. Командант был назначен помощником командира разведывательной группы и отправился в первую разведку. Красные разведчики безуспешно пытались пробраться сквозь проволочные заграждения; проволочка, которую они разрезали, грохот звенела на морозе, и белофинны открывали по этому звуку ожесточенный огонь. Тогда С. Командант решил перетянуть врага. С одним бойцом он пошел к проволочным заграждениям и сказал ему:

— „Возьмешь немного яврава. Останься поглубже и бей лозтой по проволо-

ке, что есть сила, делай вид, что режешь ее. Финны по тебе огонь открывают, ты перебежи в этот огонь без. Пусть они думают, что это ты режешь проволоку.“

Сам же С. Командант отполз в другую сторону и, когда проволочка звенела от шагов его товарища, стал под этот шум и выстрелы белофиннов рвать позадками траншею. Боец мужественно бил лозтой по проволоке, привлекая к себе внимание врага, и белофинны выжидали его пулями. Какую секунду бойцу угрожал смерть, но он вытолкнул приказ командира пока тот не окончил своего дела. — Приход к проволочке были презрительны. Тогда взвод разведчиков пошел в проход.

На финской фронте бойцы Красной Армии встретились с неслабым трудностями, с непривычной обстановкой, с суровой природой. Многие приходилось постигать на практике зверские

Бригадный комиссар Г. Аксельрод пишет:

„В борьбе с противником выработались новые приемы нашей тактики. Артиллерийскую подготовку мы стали вести с веревками.“

Что тормозит работу Вонсошского Дома культуры

В прошлом году в м. Вонсош был построен Дом культуры. Помещение очень просторное и удобное. Имеется большой зрительный зал на 400 — 450 мест, комната для библиотеки, фойе. Имеется довольно обширная сцена и рядом с ней комнаты для артистов. Короче говоря, помещение ДСК вполне может удовлетворить потребности жителей Вонсоша и даже ближайших деревень.

Но пока в ДСК не проводится абсолютно никакой культурно-массовой работы. Вонсошцы терпеливо ждут, когда будет закончено внутреннее оборудование ДСК. Да и более того: над потолком зрительного зала нет еще крыши. Во

время дождя вода просачивается через потолок, струится по стенам, льется на стулья, на пол и в такое время стоять обыкновенно дужа вода.

Несколько недель тому назад для ознакомления с состоянием ДСК приезжала специальная комиссия из районного Совета депутатов трудящихся. Комиссией был сделан вывод, что надо немедленно начать работу по устройству крыши и по внутреннему оборудованию помещения. Однако, пока ничего по вышесказанному не сделано.

До сих пор в районе стоит киноаппарат, предназначенный для установки в Доме культуры.

В библиотеке Вонсоша имеется более 1,5 тысячи

книг на русском, польском и украинском языках. Выписывается много газет и журналов. Но книги, газеты и журналы редко попадают в руки читателей, потому что библиотека не всегда открыта по той простой причине, что району до сих пор не решено вопроса — кому же библиотеке отдавать, или эту работу следует возложить на заведующего Домом культуры. И, таким образом, пока между работниками района и заведующим ДСК тов. Грудиным идут разговоры о библиотеке и библиотекарке, читатели остаются без книг, газет и журналов.

В ДСК нет керосина, а следовательно нет света по вечерам. Над разрешением этой «проблемы» заведующий ДСК «думал» всю зиму и продолжает «думать» до сих пор.

В библиотеке имеется хороший радиоприемник, но он не работает по весьма незначительной причине: не заряжен аккумулятор.

Конечно, нельзя в этих недостатках работы Вонсошского ДСК обвинять только заведующего тов. Грудина. Последний не раз обращался за помощью в район, просил и требовал последствовать ему в улучшении работы ДСК но там, как правило, его выслушивали, обещали помочь, но дальнейшую работу и вскоре забывали о данном обещании.

Каждый день в Молдавскую ССР прибывают десятки новых тракторов, которые прямо со станции отправляются во вновь организованные МТС и колхозы республики.

Каждый день в Молдавскую ССР прибывают десятки новых тракторов, которые прямо со станции отправляются во вновь организованные МТС и колхозы республики.

Каждый день в Молдавскую ССР прибывают десятки новых тракторов, которые прямо со станции отправляются во вновь организованные МТС и колхозы республики.

Передовая в Сальском районе (Ростовская область) тракторная бригада тов. Селяни (Сальская МТС) систематически перевыполняет нормы и экономит горючее. В бригаде культурно и разумно организован отдых.

НА СНИМКЕ в полевом стане. Трактористы и принципалы бригады т. Селяни отдыхают во время обеденного перерыва.

Фото Г. Аракелина Фотохроника ТАСС.

На полях колхозных

Тракторист Ефим Марченко привел свой трактор в колхоз в самую пору. Земля подсохла, время было выжидать в поле, начинать пахоту.

Мощный трактор ДТЗ — «НАИ» был в водворном состоянии — дождями и в поле. Работали дети, улыбались старики, наблюдали, как изпод колеса вылетают и разлетаются большие комья разрыхленной земли.

— Большая сила, — рассуждала комсомолка старшая.

— Вот это — помощь колхозу! Труд куда легче стал.

С утра до вечера в поле не смолкал гул мотора. В первый же день Ефим Марченко вспахал под посев яровых культур 4 гектара. На второй день — еще 5 гектаров.

Когда трактористы везли коммунки, могли больше времени уделить удобренной почве и подготовке высококачественных семян.

Тракторы, значительно облегчили труд колхозников, помогли закончить сев колхозов в ранние сроки, высококачественными семенами, на хорошо обработанной и удобренной почве.

Колхоз имени 17 сентября Гривского района С.Х.

Колхозники колхоза «Новая жизнь» (село Кычкины, Бендерский уезд) осматривают первый трактор, прибывший для обслуживания весенне-полевых работ. Фото В. Иванова. Фотохроника ТАСС.

С.Светлана

Когда финны, решив, что артиллерийская подготовка закончилась, вылезали из шин, на них снова обрушился огонь. Важнейшим из этих приемов является движение за близким валом быстрым способом. Основание такой тактики состояло в том, чтобы избежать действия выстрелов с артиллерией. Бойцы привыкли к мысли, что успех дела зависит от бесстрашного движения за огненным валом, как можно ближе к нему. При прорыве укрепленного района это в значительной мере содействовало нашей победе.

Герой Советского Союза В. Уховлев рассказывает:

«О нашей артиллерийской стрельбе финские солдаты из резервов откровенно завидовали нам. В какие бы дыры и укрытия мы ни прятались, — не было слышно от нашего огня. Если даже наши снаряды и не поражали нас своими осколками, то все равно организованные команды не выдерживали взрывов из ушей, носа и рта дилась кровь».

Или вот другие факты.

Чтобы как можно ближе подойти к расположению белофиннов, наши саперы

ночью вели траншеи таким образом: выкопали с зарисовкой зарытого вещества вперед метров на пять, вырыли зарез и рыли траншею до воронки, образовавшейся от взрыва. Затем снова выкопали с зарисовкой, вырыли его и опять рыли траншею до новой воронки.

Старший лейтенант Колосов рассказывает, как свистел в жестокий мороз притаили телефонные трубки за пазухой, чтобы порошок и мембрана просыхали, согреваемые теплотой тела.

Героя Советского Союза Маричев приближался со своим батальоном к аскарпу, высота которого в некоторых местах доходила до трех метров. Прежде чем лезть на него, нужно было перебраться проволоку. Маричев сбивался:

— Ставись друг яо друга и режь проволоку.

По этой команде было устроено несколько живых скачков: один боец оставался на четвереньках, на его спину взбирался второй и тоже становился на четвереньки, держась руками за колья, которые удерживали стелу от осанытия, а третий влезал на него и резал проволоку. Когда перебрался все заграждение, двое

здоровых бойцов отобразили вперед. Чтобы скорее залезть туда всем, мы стали делать так: подбрасывали бойца, а там, вверху, наши солдаты подхватывали его. Каждый стремился обхватить чужака веревкой...»

Следует учесть, что все это происходило в жесточайшем обстреле противника.

Полстине беспрестанно мужество советских воинов. Трижды раненый Герой Советского Союза Красноармеец Велман обжал из госпиталя, чтобы снова принять участие в боях. Так же поступил Герой Советского Союза Высочайший

Большой интерес представляли до конца войны полковник П. Грудинов. Товарищ Тимошенко на передовых позициях.

Приехав в штаб одной дивизии, товарищ Тимошенко, командовавший северозападным фронтом, приказал доложить ему все детали подготовки обороны.

Он особенно тщательно просмотрел, — пишет тов. Грудинов, — несколько томов, в которых описаны действия своей армии в этот период не только в отдаленности: стратегические планы, артиллерия, танки.

Незадолго перед тем, как

должны были раздвинуть первые выстрелы наших орудий, товарищ Тимошенко остался близким штабом штаба дивизии и направила артиллерийские позиции на бомбить работу артиллеристов и стрелков.

Я попробовал сделать товарищу Тимошенко, что мне влезло. Права допустить его на передовые позиции. Но командующий фронтом решительно возражал мне.

— Я провел гражданскую войну и никогда не пропустил случая наблюдать за работой командиров в бою лично. Это необходимо командиру любого ранга!.

Невозможно переписать все наиболее волнующие эпизоды, о которых рассказывают книги «Бои в Финляндии», но нельзя, например, не упомянуть о разведывательном, который трие суток пролежал в снегу при 45-градусном морозе и все же разведать расположение дота.

Нельзя не рассказать и о таком случае.

Загорелся поезд с боеприпасами. Внутри горели вагоны, вставившие поминутно Малащенко и Красноармеец Серов. Они быстро начали вынимать снаряды из рук подбегавших бойцов. Вагон был

разружен с неистовым быстротой, хотя снаряды и были герметичны».

Как художественное произведение читается рассказ мелишани водителя т. Затулашвили.

...Варуг востерлиный гул раздался в ушах, и танк загорелся так, как будто его бросили встарый под шивом. Успел только выключить мотор, нажать тормоз... И варуг увидел, что у меня под ногими, рядом с ледяным акселератором, меленький расклеванный предмет... Дрожь прокатилась по мне, когда я понял, что это — бронебойный снаряд. Вот, значит, и конец, — подумал я: сейчас он разорвется, тут и смерть моя будет...»

Но снаряд не разорвался, не донесся, и смотрел на него, пока не пришел в себя. Затем откашу его носком в сторону. Снаряд опять подкатился к мне. Тогда я осмелел — прижал его ногой, и от сильного вала она шло пар».

Обе книги «Бои в Финляндии» читаются с огромным интересом. Они являются прекрасными фотоснимками, написаны на хорошем бумаге, в густой оформленной переплете.

Москва. И. Малащенко.

Uczestniczki WSKHW 1939 roku i kandydatki na wystawę 1941 roku hodowczynie swin (z lewej ku prawej): E. R. Nikiszyna (kolchoz imienia Włodzimierza Niezwa, rejonu krapiwieńskiego, obwodu tulskiego) i A. K. Perepelkina (kolchoz „Kazaci wysielki”). One wychowały po 20 prosiąt od każdej maciory.

Foto W. Dagajaba.

Potokronika TASS.

Rolnictwo ZSRR w 1941 roku

Z roku na rok rośnie rolnictwo socjalistyczne. W ZSRR zasadniczo już rozwiązane zostało zagadnienie zbożowe, to znaczy zapewnienie kraju w zboże odpowiednio do jego potrzeb. Duży krok naprzód zrobiła mechanizacja prac rolniczych. Rosnie i rozwija się hodowla bydła.

XVIII Wszechzwiązkowa konferencja WKP(b) podsumowała wyniki doskonałych osiągnięć rolnictwa socjalistycznego. W roku ubiegłym, mimo wyjątkowo silnych mrozów w ziemi, mimo opóźnionej wiosny i suchej pogody na Wschodzie, chłopska kocholowa ws, uzbrojona w przodującą technikę, potrafiła otrzymać wysoki urodzaj. Produkcja kultur zbożowych w 1940 roku osiągnęła prawie 7,3 miliarda pudów. Jest to znacznie większy urodzaj, niż ur-dzaj 1913 roku, który do rewolucji uważano za najwyższy rekordowy.

Pogłowie dążeń była rogatego w ciągu 1940 roku wynosiło w kolchozach o 12 proc., swin — o 15 proc., owiec — o 25 proc., kóz — o 34 proc. Na początku 1941 roku na każde 100 kolchozów przypadało już przeciętnie po 261 ferm hodowlanych.

W roku 1941 rolnictwo socjalistyczne powinno osiągnąć nowe sukcesy. Państwowy plan rozwoju gospodarki ludowej w 1941 roku, przyjęty przez KC WKP(b) i Rade Komisarzy Ludowych ZSRR i aprobowany przez XVIII Wszechzwiązkową konferencję WKP(b), postawił przed pracownikami rolnictwa socjalistycznego cel — powiększyć ogólną produkcję kultur zbożowych o 8 procent. To znaczy, że ogólny zbiór kultur zbożowych powinien przekroczyć się w tym roku o 100 milionów pudów i wynieść około 7 miliardów i 900 milionów pudów!

Obzar zasewny pod kulturę zbożowe pozostaje prawie taki, jak w roku ubiegłym. Wice powiększenie produkcji zboża powinno nastąpić głównie dzięki podwyższeniu urodzajności. Doświadczenia producentów kolchozów namacalnie pokazują, jakimi ogromnymi rezerwami powiększenia urodzajności rozporządza rolnictwo socjalistyczne. Wzamy dla przykładu wschodnie obwody Ukrainy i ZSRR. W roku 1940 zdobyto tu przez

ciętnie z każdego hektara po 14,6 centnara zboża. A przodujący pod względem urodzajności obwód poltawski zebrał przeciętnie po 17,1 centnara z hektara. Kolchoz imienia Stalina, rejonu macedaliniowskiego, obwodu dniepropietrowskiego zebrał po 28 centnarów pszenicy z każdego hektara. Są jeszcze bardziej przodujące kolchozy. Na przykład, brygada Kulnicza w kolchozie imienia Budionnego, rejonu piotrowskiego, obwodu kijowskiego, otrzymała po 36 centnarów pszenicy z hektara, a brygada Firsowa z kolchozu „Droga leninowska”, rejonu telmanowskiego, obwodu stańkowskiego, — nawet po 38 centnarów żyta z hektara.

Partia komunistyczna i rząd radziecki niestanannie troszczą się o rozwój rolnictwa w kraju, o dalsze ulepszenie ustroju kolchozowego. Czym bardziej rośnie bogactwo społeczeństwa kolchozów, tym bardziej rośnie dobrobyt każdego kolchozownika oddzielnie, tym więcej produktów spożywczych w kraju.

Zupełnie inny obraz można zaobserwować w krajach kapitalistycznych, biorących udział, jak i nie biorących bezpośredniego udziału w drugiej światowej wojnie imperialistycznej.

Wojna w Europie przyniosła własnościowi świata kapitalistycznego wiele nieszczęść. Zmniejszył się obszar siewny, zmniejszyła się urodzajność. Brak pokarmu dla bydła, co doprowadziło do silnego zmniejszenia pogłowia, a tym samym do silnego zmniejszenia produkcji rolnej: mięsa, mleka, sera, mała i t. d. Cała kapitalistyczna Europa żyje na normie głodowej.

A w krajach zachodnich — Stanach Zjednoczonych Ameryki, w państwach Ameryki Łacińskiej i koloniach, — nawiadrol, można zaobserwować nadprodukcję produktów rolniczych: wojna na drogach morskich nie pozwala wywozić ich na rynki europejskie. To także prowadzi do ruin własności.

Taka jest różnica między położeniem gospodarstwa wiejskiego w naszym kraju radzieckim i w świecie kapitalistycznym. Tam, u kapitalistów, — ruina własności i perspektywy straszne go zstoda i nas, w ZSRR, — rozwój rolnictwa, szerokie perspektywy dalszego wzrostu.

W. Motzanow.

Wyniki współzawodnictwa w rajgrodzkiej szkole

W trzecim okresie szkółki nasza pracownia pod znakiem współzawodnictwa sięgających do szkoły № 1 w Grajewie. Zespół nauczycielski do współzawodnictwa odniósł się poważnie, dążąc do podnoszenia pracy naszej szkoły na wyższy poziom tak pod względem ogólnego nauczania, jak i pod względem wychowania komunistycznego.

Podsumowując dotychczasowe rezultaty współzawodnictwa należy stwierdzić, że szkoła nasza ma szereg osiągnięć: zwiększyły się postępy w nauce, w pierwszym okresie było 28 procent nielanadążających, w drugim — 17,6 proc. a w 3-m — 11,3 proc. Zostało to osiągnięte dzięki należytej pracy nauczycieli, którzy systematycznie walczyli o zwiększenie postępów, pomagając nielanadążającym, organizując dla nich konsultacje i t. d. Zmniejszył się procent dzieci w wieku szkolnym, nieobjętych nauką, w drugim okresie dzieci takich było 32, w trzecim — 9, z których 3 e było chorych. Szeroko prowadzona była propaganda antyreligijna i praca wychowania młodzieży w duchu międzynarodowej solidarności, w duchu przyjaźni pracujących różnych narodowości. W trzecim okresie przeprowadzono szereg pogadanek antyreligijnych i na tematy międzynarodowe w związku ze świętami religijnymi i datami historycznymi. Dowodziły wykorzystano do tego celu materiały lekcyjne. Organizacja pionierska wyrosła z 48 do 58 członków. Bardziej systematycznie, niż poprzednio prowadzona była praca z rodzicami, przed którymi wygłaszano szereg pogadanek na tematy domu i szkoły. Wzmocniono pracę z alfabetami i polianalfabetami, z 34 zarejestrowanych alfabetów w Rajgrodzie na naukę uczysz-

erają 32 osoby, większość z nich poznała już alfabet i potrafi czyta i pisać. Do pracy tej zaangażowano kulturobilów, uczniów VI i VII klasy. Pracę ich kontrolują nauczyciele, udzielając im wskazówek metodycznych. Odbywała się również likwidacja analfabetyzmu i polianalfabetyzmu wśród poborowych, uczyło się ich 29-u. Przy szkole istnieje też szereg kolekcji młodzieżowych.

Nauczyciele nie ograniczają się do pracy w szkole. Biorą oni również udział w pracy społecznej, prowadząc czytanie gazet, opracowanie pogadanek i referatów w izbie czytelników i innych instytucjach, pracują również nad podwyższeniem poziomu swego wykształcenia.

Obok tego, szkoła w swej pracy ma jeszcze wiele poważnych niedostatków: nie wszystkie jeszcze dzieci w wieku szkolnym objęte zostały nauką, procent nadążających w nauce jest jeszcze niedostateczny, poważną są też braki w wychowaniu antyreligijnym. Sprawa ta komplikuje się tym, że sami nauczyciele jeszcze nie uwolnili się od przesądów religijnych, co naturalnie wpływa na antyreligijne wychowanie młodzieży. Stałą była praca antyreligijna wśród rodziców. Zie przedstawia się praca w organizacji pionierskiej, nie ma ona odpowiedniego kierownika.

Istnieją również niedostatków w likwidacji analfabetyzmu i polianalfabetyzmu. Szczególnie słabo odbywa się praca z poborowymi. Dużą pomoc w usuwaniu tego braku mogą okazać miejscowe Rady, które w niedostateczny sposób współpracują ze szkołą w zapewnieniu normalnego uczę-

szczenia poborowych na naukę. Nauczyciele są częstokroć w tej dziedzinie bezsilni.

Wszystkie te niedostatków wymagają od nas zwiększenia wysiłków w kierunku jaknajszybszej ich likwidacji. Naszym zadaniem w IV okresie roku szkolnego — usunąć wszystkie braki i wykonać zobowiązania, przyjęte na siebie w umowie o współzawodnictwie socjalistycznym. Będziemy walczyć o zwycięstwo nad szkołą № 1 w Grajewie.

S. Borys.

dyrektor N. Sz. Sr. w Rajgrodzie.

Kolchoz imienia M. I. Kalinina (rejon myśkowskiego, obwód moskiewski) otrzymał pierwszy razny rozpylacz doświadczenia, wyprodukowany przez Instytut naukowo-badawczy gospodarstwa warzywnego. Ten rozpylacz daje równomierne rozpraszanie i nadaje się do zastosowania w warunkach, gdzie nie ma możliwości zaprawić każdy list rośliny ze spodu.

Brygadier K. P. Szewkowa wyprobowuje nowy rozpylacz.

Foto N. Ateksiejewa.

Potokronika TASS

Troska władzy radzieckiej o dzieci

Dzieciom proletariatu w krajach kapitalistycznych nie sądzonym było być prawdziwymi dziećmi. Bezrobotni rodzice, lub pracujący nie tylko nie mogli zapewnić dzieciom odpowiednich warunków, ale często postawiali się nimi w zarobkach lub gospodarstwie.

Ono jeden z obranków częściej spotykanych w byłej Polsce kapitalistycznej: Poranek z poddaszy i prawie wpełzają na ulicę dzieci śpiące, głodne, z krzykami bezsensu, dziećmi o dużych głowach i naderżniętych branszlach. Wypłatają i pomalutka napępowują broń uliczkę. Zwracają się gromadkami — według lat, sympatii w stosunku do siebie, zamilowali do zabaw. Bawią się w klasy, w wojnę. Fortecą jest najczęściej w pobliżu stojący smietnik. Do zabaw używają się smarowanych lalek, podamanych pudełek, starych zabawek i t. d.

Małki, Franki, Abrasiki, Saluste zapominają o głodzie, bawią się jak... prawdziwe dzieci. Ale nie na długo. Chora matka wola, by dziecko przysiadło, przestroną wpiął, czystą kuchnię. Jest to prawdziwe krolestwo rozporządzących zabawek, jakich tylko zapragnie matka dziecka. Dzieci bawią się w wojsko, ustawiają domki i budują koleje i t. p.

Praca w ogrodzie dziecięcym jest prowadzona za pomocą instrukcji z obwodowego instytutu metodycznego. Dzieci są pod obserwacją wychowawczyń, odbywane są według przepisu lekarza i badane przez niego. Kierownictwo ogrodu dziecięcego ma stały kontakt z rodzicami i często porozumiewa się z nimi w wychowywaniu dziecka. Opłata jest niewielka — około 1 rubla dziennie. Państwo natomiast subwencyje na ogrodek dziecięcy 4.000 — 5.000 rubli miesięcznie, dopełniające koszt jedzenia, personele, zabawek i wszelkich przyborów, służących dla celów zdrowotnych i rozwoju dziecka.

B.

Redaktor odpowiedzialny TRECIAKOW.